

Příběh Mary Princeové, černé otrokyně

Příběh Mary Princeové, černé otrokyně

Meisterkoch, 2024, Praha

Z originálu:

THE HISTORY OF MARY PRINCE,
A WEST INDIAN SLAVE.
RELATED BY HERSELF.

THE NARRATIVE OF ASA-ASA,
A CAPTURED AFRICAN.

LONDON:

PUBLISHED BY F. WESTLEY AND A. H. DAVIS,
Stationers' Hall Court;
And by WAUGH & INNES, EDINBURGH.

1831.

Přeložil a upravil: Jan Činčura

Všechna práva vyhrazena

Rozsah: 80 stran

Vydání: první

Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025

ISBN: 978-80-908996-4-3 (ePub)

ISBN: 978-80-909183-9-9 PDF

PŘEDMLUVA

Na myšlenku sepsat příběh Mary Princeové přišla poprvé ona sama. Přála si, jak sama řekla, aby se dobří lidé v Anglii dozvěděli od otroka, co otrok cítil a jak trpěl. Dopis jejího posledního majitele, který najdete v Dodatku, mě přiměl, abych jejímu přání bez dalšího odkladu vyhověl.

Vyprávění bylo sepsáno z Maryiných úst jistou dámou, která v té době náhodou pobývala v mé rodině jako návštěva. Bylo zapsáno celé, se všemi vypravěččinými opakováními a rozvlácnostmi, a posléze zkráceno do dnešní podoby. Nebyla vynechána žádná důležitá skutečnost a nebyla přidána jediná okolnost.

Poté, co jsem příběh takto editoval, jsem jej celý prošel a pečlivě prozkoumal každou podrobně popsanou skutečnost a okolnost. Ve všem, co se týkalo jejího pobytu na Antigie, mi při této kontrole pomáhal pan Joseph Phillips, který v téže době v této kolonii pobýval a znal to tam.

Jména všech osob, o nichž se vypravěčka zmiňuje, byla otištěna celá, s výjimkou jmen kapitána I. a jeho manželky a pana D., jimž je připisováno obzvláště kruté chování. Tato tři individua se nyní odešla zodpovídat za činy, z nichž je obviňuje jejich bývalá otrokyně, před mnohem strašnějším tribunálem, než je tribunál veřejného mínění, a vystavit je otevřeněji lidskému odsouzení by se sice již nemohlo dotknout jich samotných, avšak mohlo by to hluboce ublížit jejich pozůstalým a možná nevinným příbuzným, aniž by to přineslo odpovídající veřejný prospěch.

Knihu jsem vydal jako soukromá osoba, a případný zisk z prodeje bude určen výhradně ve prospěch Mary Princeové.

Thomas Pringle
7, Solly Terrace, Claremont Square,
Leden 25, 1831.

P. S. Po napsání výše uvedeného mi můj přítel pan George Stephen poskytl zajímavé vyprávění o Asa-Asovi, zajatém Afričanovi, nyní pod jeho ochranou, a vytiskl jsem jej jako vhodnou přílohu k této malé historii.

T. P.

VYPRÁVĚNÍ MARY PRINCEOVÉ

Narodila jsem se v Brackish-Pondu na Bermudách na farmě pana Charlese Mynerse. Moje matka byla otrokyní v domácnosti a můj otec, který se jmenoval Prince, byl pilařem pana Trimminghama, stavitele lodí v Crow-Lane. Když jsem byla ještě nemluvně, starý pan Myners zemřel a došlo k dělení otroků a dalšího majetku mezi rodinu. Spolu s matkou mě koupil starý kapitán Darrel a dal mě své vnučce, malé slečně Betsey Williamsové. Kapitán Williams, zeť pana Darrela, byl kapitánem lodi, která obchodovala na několika místech v Americe a v Západní Indii, a málokdy byl dlouho doma.

Paní Williamsová byla dobrosrdečná dobrá žena a ke všem svým otrokům se chovala dobře. Měla jen jednu dceru, slečnu Betsey, pro kterou jsem byla koupena a která byla přibližně v mém věku. Slečna Betsey si mě oblíbila a měla jsem ji velmi ráda. Vodila mě za ruku a říkala mi malý negr. Bylo to nejšťastnější období mého života, protože jsem byla příliš mladá na to, abych správně chápala svůj stav otrokyně, a příliš bezstarostná a plná radosti ze života na to, abych očekávala dny dřiny a smutku.

Moje matka byla v téže rodině otrokyní v domácnosti. Byla jsem v její vlastní péči a moji malí sourozenci byli

mými kamarády a společníky na hraní. Moje matka měla několik pěkných dětí potom, co přišla k paní Williamsové – tři děvčata a dva chlapce. Úkoly, které nám dětem zadávala, byly lehké a my jsme si se slečnou Betsey hráli tak svobodně, skoro jako kdyby to byla naše sestra.

Můj pán byl však velmi drsný a sobecký člověk a my jsme se vždycky bály jeho návratu z moře. Jeho žena se ho sama velmi bála a během jeho pobytu doma se jen zřídka odvážila projevit nám otrokům svou obvyklou laskavost. Často ji opouštěl ve velmi stresových situacích, aby pobýval v jiné ženské společnosti na nějakém místě v Západní Indii, jehož jméno jsem zapoměla. Moje ubohá paní snášela jeho špatné zacházení s velkou trpělivostí a všichni její otroci ji milovali a litovali. Opravdu jsem k ní přilnula a vedle vlastní matky jsem ji milovala víc než kohokoli jiného na světě. Moje poslušnost vůči jejím příkazům byla radostná: pramenila výhradně z náklonnosti, kterou jsem k ní cítila, a nikoli ze strachu z moci, kterou jí nade mnou dával zákon bílých lidí.

Sotva jsem dovršila dvanáctý rok svého života, moje paní zchudla natolik, že si nás nemohla doma nechat tolik, a tak mě pronajala paní Prudenové, která bydlela asi pět mil odtud, v přilehlé farnosti, ve velkém domě nedaleko moře. Při loučení se svou milou paní a slečnou Betsey jsem hořce plakala, a když jsem líbala matku a sourozence, myslela jsem, že mi pukne srdce, tak mě to bolelo. Ale nebylo mi pomoci, musel jsem odejít. Dobrá paní Williamsová mě utěšovala tím, že budu stále poblíž domova, který se chystám opustit, a že se mohu přijet podívat za ní a za svými příbuznými, kdykoli dostanu od paní Prudenové propustku. Několik hodin poté jsem byla

odvedena do cizího domu a ocitla jsem se mezi cizími lidmi. Toto odloučení mi tehdy připadalo jako těžká zkouška, ale ach! bylo to lehké, lehké ve srovnání se zkouškami, které jsem od té doby prožila! – nebylo to nic – nic, co by se s nimi dalo srovnávat; ale tehdy jsem byla dítě a bylo to odpovídající mé síle.

Věděla jsem, že mě paní Williamsová už nemůže živit, že se se mnou rozloučí kvůli jídlu a oblečení, a snažila jsem se té změně podřídit. Moje nová paní byla náladová žena, ale přesto se ke mně nechovala nijak nevlídně. Nevzpomínám si, že by mě někdy uhodila, až na jednu výjimku, a to bylo za to, že jsem šla navštívit paní Williamsovou, když jsem se dozvěděla, že je nemocná, a zůstala jsem déle, než mi dovolila. V té době jsem se starala jen o roztomilé dítě, malého pana Daniela, a tak jsem si ho oblíbila, že mi bylo největším potěšením chodit s ním na procházky na břeh moře v doprovodu jeho bratra a sestry, slečny Fanny a pana Jamese. Drahá slečna Fanny! Byla to milá, laskavá mladá dáma a měla mě tak ráda, že si přála, abych se naučila všechno, co sama uměla; a učila mě následujícím způsobem: Jakmile odříkala babičce své lekce, přiběhla ke mně a nutila mě, abych je po ní jednu po druhé opakovala; a za několik měsíců jsem uměla nejen vyslovovat písmena, ale i hláskovat mnoho malých slov. Toto šťastné období však nemělo trvat dlouho. Ty dny byly příliš příjemné na to, aby vydržely. Srdce mi vždycky jihne, když si na ně vzpomenu.

V té době zemřela paní Williamsová. Když jsem se náhle dozvěděla o její smrti, můj zármutek byl tak velký, že jsem zapomněla, že mám v náručí dítě, a utíkala jsem rovnou do domu své nebohé paní, ale dorazila jsem tam jen tak,